

Sygn. akt VIII AKa 45/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 października 2023 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie, VIII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SA Izabela Szumniak (spr.)

Sędziowie: SA Dorota Radlińska

SA Dariusz Drajewicz

Protokolant: sekretarz sądowy Ewelina Turlej

przy udziale prokuratora Eweliny Pawłowskiej

po rozpoznaniu w dniu 30 października 2023 roku sprawy:

D. T., córki A. i A., urodzonej (...) w C., oskarżonej o czyny: z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i z art. 300 § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonej i prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie

z dnia 8 lutego 2022 r. sygn. akt V K 151/21

I. zaskarżony wyrok w stosunku do D. T. utrzymuje w mocy ;

II. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za instancję odwoławczą, w tym kwotę 2300 zł. (dwa tysiące trzysta złotych) tytułem opłaty.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VIII AKa 45/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 8 lutego 2022 r., sygnatura akt V K 151/21

Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

Sąd odwoławczy nie przeprowadzał postępowania dowodowego

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	
		-----	-----	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	
	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.
	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz	

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Wskazać fakt	Dowód	Zwiążle o powodach nieuwzględnienia dowodu.
	-----	-----

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzuty apelacji obrońcy:	
	<p>Odnosnie do czynu z pkt I aktu oskarżenia:</p> <p>1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na uznaniu przez Sąd I instancji, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy daje podstawy do uznania, że oskarżona D. T. dopuściła się popełnienia zarzucanego jej czynu, podczas gdy okoliczności sprawy, jak również całokształt zebranych w sprawie dowodów, ocenianych zgodnie z dyspozycją art. 7 k.p.k. nie daje podstaw do przypisania jej winy w tym zakresie, zwłaszcza wobec treści depozycji P. P., M. K., M. W. oraz M. G., których Sąd I instancji nie poddał kompleksowej ocenie, a tym samym nie wziął pod uwagę przy wydawaniu orzeczenia;</p> <p>2. rażąco obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wydanego orzeczenia, a mianowicie przepisu art. 410 oraz 7 k.p.k., polegającą na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów i oparciu orzeczenia jedynie na części okoliczności ujawnionych</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># zarzuty niezasadne</p>

	<p>w postępowaniu, jak i częściowe jedynie uwzględnienie dowodów ujawnionych na rozprawie, a w konsekwencji dokonanie dowolnej, nieuwzględniającej całokształtu materiału dowodowego oceny dowodów.</p> <p>Oдноśnie do czynu z pkt II aktu oskarżenia:</p> <p>3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na uznaniu przez Sąd I instancji, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy daje podstawy do uznania, że oskarżona D. T. dopuściła się popełnienia zarzucanego jej czynu z art. 300 § 2 k.k., podczas gdy okoliczności sprawy, jak również całokształt zebranych w sprawie dowodów, ocenianych zgodnie z dyspozycją art. 7 k.p.k. nie daje podstaw do przypisania jej winy w tym zakresie;</p> <p>4. rażąco obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wydanego orzeczenia, a mianowicie przepisu art. 410 oraz 7 k.p.k., polegającą na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów, a w konsekwencji dokonanie dowolnej, nieuwzględniającej całokształtu materiału dowodowego oceny dowodów.</p> <p>Oдноśnie do obu czynów rażąco niewspółmierność orzeczonej kary pozbawienia wolności i grzywny.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>Niezasadne są sformułowane przez obrońcę zarzuty naruszenia przepisów postępowania wskazanych w punkcie 1 i 2</p>		

apelacji, które skutkować miały popełnieniem przez Sąd I instancji błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia.

Wbrew zarzutom obrony brak jest podstaw do wiązania zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. Nie zostało bowiem wykazane w złożonej apelacji aby Sąd I instancji pominął jakieś istotne okoliczności zdarzenia i dowody, czy też nie ujawnił ich na rozprawie w sposób niezgodny z procedurą gromadzenia i przeprowadzania dowodów. Sąd wszystkie dowody w sprawie poddał wnikliwej analizie i właściwie ocenił, czemu dał wyraz w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia. Skoro zatem Sąd meriti prawidłowo ujawnił na rozprawie dowody, które pozwoliły na wydanie rozstrzygnięcia w sprawie i poddał je ocenie, zarzut naruszenia art. 410 k.p.k. jest bezpodstawny.

Podjęta przez obrońcę próba wykazania naruszenia przez sąd zasady swobodnej oceny dowodów (art. 7 k.p.k.) okazała się być nieskuteczna. Obrońca nie wykazał bowiem rzeczywistych i konkretnych błędów faktycznych lub logicznych w rozumowaniu sądu, czy też niezgodności przeprowadzonej oceny z wiedzą oraz doświadczeniem życiowym. Wbrew zarzutom Sąd I instancji dokonał prawidłowej oceny całokształtu zgromadzonych dowodów, w tym w szczególności wyjaśnień oskarżonej D. T. i zeznań przesłuchanych świadków, w tym P. P., M. K., M. W. i M. G.. Ich analiza, wbrew twierdzeniom obrony dokonana została rzetelnie, a nie pobieżnie czy wybiórczo. Słusznie Sąd odmówił wiarygodności zeznaniom M. G., a swoje stanowisko rzetelnie uzasadnił.

Prawidłowo podstawą dokonanych ustaleń faktycznych uczynił natomiast Sąd Okręgowy zeznania J. P.. To na podstawie złożonych przez nią depozycji, jak prawidłowo skonstatował Sąd meriti, udało się ustalić mechanizm jaki funkcjonował w (...) w okresie popełnienia czynów przypisanych oskarżonej. Prawidłowo wskazał, że zeznania te korespondują i uzupełniają pozostałe dowody osobowe, w tym również częściowo zeznania M. W. i P. P. oraz M. K. oraz znajdują potwierdzenie w zgromadzonej w sprawie dokumentacji. Biorąc pod uwagę treść tych zeznań nie sposób wysnuć wniosku lansowanego przez obronę, że oskarżona swoim zachowaniem nie wyczerpała znamion pomocnictwa do przestępstwa oszustwa z art. 286 § 1 k.k. Fakt zaangażowania poszczególnych, decyzyjnych w zakresie rozporządzania mieniem pokrzywdzonej osób w przestępczy proceder w żadnym razie nie wyklucza możliwości przyjęcia, że określone osoby dopuściły się oszustwa, a oskarżona, działając z pełną świadomością i zamiarem aby tego dokonały dopomogła temu. Słusznie podkreślił Sąd I instancji, że oskarżona D. T. działała ze świadomością, że jej zachowanie zmierza do popełnienia przestępstwa oszustwa przez inne osoby. Podpisanie umowy kredytowej bazującej na nierzetelnych, osobiście przedłożonych dokumentach, nie pozostawiają wątpliwości, iż swoim umyślnym działaniem wyczerpała dyspozycje wszystkich przepisów wskazanych jako podstawa prawna, w tym i pomocnictwa do przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. Oskarżona wprowadziła w błąd

osoby reprezentujące bank co do swoich możliwości i zamiaru spłaty zaciągniętego kredytu i finalnie doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez pokrzywdzony (...). Działała z pełną świadomością, iż nie będzie osobiście regulowała zobowiązań wynikających z podpisanej umowy oraz miała pełną wiedzę, że jej osoba służyła innym jako pomoc w wyludzeniu pieniędzy. Gdyby miało być bowiem tak, że osoba, która miała regulować spłaty miała takie możliwości, to niepotrzebny byłby udział oskarżonej w tym procederze. Trudno w takiej sytuacji tłumaczyć zachowanie oskarżonej naiwnością czy bezrefleksyjnością, zwłaszcza w kontekście kwoty pożyczki opiewającej bagatela na 1. 000 000 złotych. Oskarżona w momencie zawierania umowy nie posiadała dochodów i możliwości spłacania rat zaciągniętej pożyczki. Prawidłowo ustalił przy tym Sąd Okręgowy, że motywem działania oskarżonej była w szczególności chęć pomocy ówczesnemu mężowi M. W.. Wynika to również z jego zeznań w charakterze świadka. Za swój udział oskarżona otrzymała również gratyfikację finansową w kwocie 100. 000 zł. Tę okoliczność prawidłowo ustalił Sąd I instancji, a ustalenia te Sąd Apelacyjny przyjmuje za własne. W tych okolicznościach trudno zrozumieć na jakiej podstawie oskarżona uznała, że podpisując umowę kredytu we własnym imieniu nie będzie musiała płacić rat zaciągniętego kredytu, czy też jak to ujął obrońca w apelacji „nie będzie z tego tytułu ponosić jakichkolwiek konsekwencji finansowych”.

Prawidłowo zatem skonstatował Sąd Okręgowy dokonując oceny zeznań przesłuchanych w sprawie

świadków, że pomocnik, w tym przypadku oskarżona T. może nie być w pełni poinformowany o zamiarze sprawcy i wystarczy, że przewiduje możliwość popełnienia przez głównego sprawcę przestępstwa, na co się godzi, udzielając pomocy. Oczywistym jest, że oskarżona nie miała świadomości całej siatki przestępczych powiązań w (...). Nie wiedziała, bo wtajemniczenie jej w szczegóły procedury nie było potrzebne, jaki był mechanizm poszczególnych działań, oraz które z osób decyzyjnych same brały udział w przestępstwach na szkodę reprezentowanej pokrzywdzonej, a które zostały wprowadzone w błąd akceptując dokumenty podpisane przez oskarżoną. Tym samym Sąd meriti prawidłowo i rzetelnie ocenił zeznania wszystkich wskazanych w apelacji świadków i dał im wiarę. Inne natomiast, niż obrońca na ich podstawie wysnuł wnioski. Słusznie zatem przyjął, że sposób działania poszczególnych zaangażowanych w procedurę osób i ograniczona wiedza oskarżonej co do mechanizmu działania sprawców nie mogą ekskulpować jej odpowiedzialności za przypisany czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. Oskarżona miała pełną świadomość, że wbrew podjętemu przez siebie osobiście zobowiązaniu nie będzie spłacała wynikających z zawartej umowy należności. Dokumenty, którymi się posługiwała oraz, które osobiście podpisywała nie pozostawiały cienia wątpliwości, że dotyczą kredytu na kwotę 1.000.000 zł. Tym samym twierdzenia odmienne, lansowane przez obrońcę, co do braku świadomości oskarżonej iż rzeczona umowa do której przystępuje jest umową kredytu jest wyłącznie polemiką z prawidłowymi ustaleniami Sadu meriti. Nie

wytrzymuje krytyki twierdzenie obrony, że wyzyskano przymusowe położenie oskarżonej związane z chęcią pomocy, znajdującemu się w tarapatach finansowych mężowi. Jak wytłumaczyć bowiem sytuację, iż pomoc ta sprowadza się do podpisania dokumentów nakładających konieczność spłaty wziętego kredytu w kwocie 1 miliona złotych z założeniem niespłacania jego rat i dodatkowo przyjęcia za ową czynność gratyfikacji finansowej.

Z uwagi na powyższe, wbrew twierdzeniom obrony słusznie Sąd Okręgowy nie obdarzył wiarą wyjaśnień oskarżonej i uznał je za przyjętą przez nią linię obrony, zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności karnej. Wskazał na ich sprzeczność z zeznaniami takich świadków jak J. P. czy P. P.. Słusznie skonstatował, że oskarżona jest osobą dorosłą, wykształconą, zajmującą się szeroko rozumianym rynkiem biznesowym. W tym kontekście nie sposób uznać, że nie wiedziała jakie zobowiązanie na siebie przyjmuje. Zwłaszcza, że z treści podpisywanych dokumentów jednoznacznie wynikało czego dotyczą, a oprócz dokumentów stricte związanych z kredytem był to również akt notarialny.

Apelacja nie może odnieść postulowanego przez obronę skutku również w zakresie przypisanego oskarżonej czynu z art. 300 § 2 k.k. Argumentacja przedstawiona przez obrońcę w tej części jest czystą polemiką z ustaleniami sądu, poczynionymi po wnikliwej analizie zgromadzonych w sprawie dowodów. Sąd prawidłowo ustalił, że w momencie dokonania czynności darowizny na rzecz brata w dniu 5 listopada 2014 r. oskarżona miała świadomość istnienia umowy

kredytowej, z której się nie wywiązuje. Jedynym jej majątkiem w tamtym czasie była nieruchomości, która była przedmiotem darowizny. Dokonując tej czynności prawnej w sposób oczywisty działała w celu udaremnienia wykonania przyszłego orzeczenia sądu w zakresie roszczeń majątkowych wynikających z zawartej przez nią umowy kredytu. Zajęcie nieruchomości było o tyle realne, że stanowiła jedyny składnik majątku oskarżonej, która nie realizowała spłat na poczet wziętego przez siebie kredytu, zaś sprawa (...) była już pod lupą organów ścigania, gdzie stawiano pierwsze zarzuty karne. Oczywistym jest, że warunkiem karalności na podstawie art. 300 § 2 k.k. jest istnienie roszczenia wierzyciela oraz świadomość sprawcy, że wierzyciel przystąpił lub ma poważny zamiar, w ten czy inny sposób ujawniony, przystąpić do egzekucji tego roszczenia. Oskarżona miała świadomość ciążącego na niej obciążenia kredytowego na kwotę 1.000.000 złotych. W świetle zaś publicznych informacji o aferze (...) oraz działaniach organów ścigania miała świadomość, że roszczenie będzie egzekwowane. Bez znaczenia w tym kontekście pozostają okoliczności, że stosowne orzeczenia sądów w postępowaniu cywilnym zapadały w okresie późniejszym do dokonanej czynności darowizny.

Sąd Apelacyjny nie podzielił zarzutu wymierzenia oskarżonej D. T. rażąco niewspółmiernie surowych kar jednostkowych oraz kary łącznej pozbawienia wolności oraz kary grzywny. Uznając przyjętą przez Sąd I instancji kwalifikację prawną czynów za prawidłową nie sposób jest przyjąć, że wymierzone oskarżonej kary jednostkowe i kara łączna pozbawienia wolności

oraz kara grzywny są rażąco, niewspółmiernie surowe.

Niewspółmierność o jakiej mowa w art. 438 pkt 4 k.p.k. zachodzić może tylko wówczas gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary można było przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 k.k. oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo. Biorąc pod uwagę wszystkie podniesione wyżej okoliczności Sąd Apelacyjny stwierdza, że kary jednostkowe w niższym wymiarze musiałyby zostać uznane, za niewspółmiernie łagodne, a tym samym niezgodne z zasadami prewencji indywidualnej ale również społecznym poczuciem sprawiedliwości. Oczywistym jest przy tym, że sankcja karna stanowi reakcję na popełnione przestępstwo. Celem kary jest okazanie społecznej dezaprobaty wobec czynu i wskazanie społeczeństwu granic akceptowanego zachowania. Kara winna być jednak przede wszystkim zasłużona i sprawiedliwa. Wymierzone przez Sąd meriti w dolnych granicach ustawowych zagrożeń kary jednostkowe uwzględniają wszelkie okoliczności towarzyszące popełnieniu przestępstwa, spełniają wymóg sprawiedliwości, proporcjonalności. Są zdolne do powstrzymania oskarżonej przed popełnianiem przestępstw w przyszłości, stanowią najbardziej adekwatną reakcję na popełnione przez sprawcę przestępstwa. Uwzględniają wymienione w

<p>uzasadnieniu orzeczenia okoliczności obciążające i łagodzące, które nie umknęły uwadze Sądu I instancji.</p> <p>Prawidłowo również, na zasadzie asperacji ukształtowana została kara łączna pozbawienia wolności. Słusznie również uznał Sąd, że wymierzenie oskarżonej kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania będzie wystarczające dla osiągnięcia celów kary i zapobiegnie jej powrotowi do przestępstwa. Okres próby w wymiarze 4 lat został określony prawidłowo i daje możliwość sprawdzenia zachowania oskarżonej w adekwatnym okresie czasu.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>1. o uniewinnienie oskarżonej od popełnienia zarzucanych jej czynów;</p> <p>2. z ostrożności procesowej o zmianę w części dotyczącej orzeczenia o karze poprzez wymierzenie kary łącznej 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem na okres próby 3 lat oraz wymierzenie kary grzywny w rozmiarze 300 stawek dziennych po 20 zł. każda</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>Sąd odwoławczy nie znalazł podstaw do uwzględnienia apelacji i zmiany wyroku w sposób postulowany przez obrońcę.</p>		
	<p>Zarzut prokuratora:</p> <p>Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p>

	<p>mający wpływ na jego treść, polegający na błędnej ocenie okoliczności wpływających na wymiar kary, w szczególności na uznaniu, że w stosunku do oskarżonej zachodzi pozytywna prognoza kryminologiczna skutkująca wymierzeniem za zarzucane jej czyny kary łącznej w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem na okres 4 lat tytułem próby, podczas gdy charakter czynów zarzucanych w/w, okoliczności ich popełnienia, rola w/w w popełnionych przestępstwach, a także ich wysoki stopień społecznej szkodliwości oraz wysokość uzyskanego na skutek działania oskarżonej kredytu, przemawiają za orzeczeniem wobec niej kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania</p>	# niezasadny
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>Zarzut prokuratora jest bezzasadny i nie zasługuje na uwzględnienie.</p> <p>Przed przejściem do merytorycznej jego oceny, Sąd Apelacyjny zwraca na wstępie uwagę, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych sformułowany przez prokuratora w realiach przedmiotowej sprawy jawi się jako nieodpowiadający w pełni intencjom autora. Podnoszone przez prokuratora okoliczności związane z wysokim stopniem społecznej szkodliwości powiązanych z charakterem zarzucanych czynów i wysokością szkody wskazują, że skarżący de facto, obok błędu w ustaleniach faktycznych, związanych z podstawami zastosowania instytucji z art. 69 k.k., zarzuca Sądowi Okręgowemu</p>		

wymierzenie oskarżonej kary rażąco niewspółmiernie łagodnej, w związku z zastosowaniem wobec niej dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia orzeczonej kary pozbawienia wolności (podobnie wyrok Sądu Najwyższego z 9 stycznia 1973 r., V KRN 474/72, OSNKW 1973/6/76, LEX nr 18589).

Sąd Apelacyjny nie podziela postawionego przez skarżącego zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych w zakresie zastosowania wobec D. T. instytucji warunkowego zawieszenia wymierzonej kary pozbawienia wolności. Analiza materiału dowodowego w sprawie oraz treści pisemnego uzasadnienia Sądu I instancji pozwala na podzielenie stanowiska, iż zastosowanie instytucji z art. 69 k.k. wobec oskarżonej jest wystarczające dla osiągnięcia celów kary, w tym w szczególności dla zapobieżenia powrotowi oskarżonej do przestępstwa. Dość powtórzyć argumentację, która legła u podstaw takiej decyzji tego sądu, akcentującą dotychczasową niekaralność oskarżonej, dobrą opinię w miejscu zamieszkania, posiadanie stałego zatrudnienia i dochodów oraz kwestie uwarunkowań rodzinnych. Nie jest również kwestionowany, prawidłowo ustalony fakt, iż choć od popełnienia przypisanych czynów minęło już wiele lat, to oskarżona D. T. nie weszła ponownie w konflikt z prawem. Tym samym sytuacja będąca przedmiotem niniejszego postępowania była w jej życiu wypadkiem incydentalnym, dając podstawy do zasadnego twierdzenia, że oskarżona nigdy już więcej nie popełni żadnego przestępstwa.

Wymierzona oskarżonej kara pozbawienia wolności jest

adekwatna do stopnia zawinienia i stopnia społecznej szkodliwości przypisanych czynów. Wbrew twierdzeniom oskarżyciela uwzględnia w sposób właściwy zasady prewencji ogólnej i szczególnej. Stanowi dotkliwą i wymierną karę dla samej oskarżonej, będąc w ocenie Sądu Apelacyjnego zgodną ze społecznym poczuciem sprawiedliwości. Nie można przy tym uznać, aby fakt zastosowania warunkowego zawieszenia tej kary determinował przekonanie, że jest ona rażąco, niewspółmiernie łagodna, skoro oskarżona spełnia warunki z art. 69 k.k.

Nietrafne są zarzuty kwestionujące ustalenia sądu w zakresie stopnia społecznej szkodliwości czynu, skoro sąd stopień ten określił jako znaczny, a zatem zgodnie z postulatami oskarżyciela. Takie ustalenie Sadu meriti związane było w szczególności z charakterem czynów przypisanych oskarżonej i rozmiarem wyrządzonej szkody. Słusznie natomiast zestawiał go z innymi okolicznościami, takimi jak choćby działanie oskarżonej w warunkach art. 18 § 3 k.k. Podzielając argumenty skarżącego co do skali wyłudzeń wielomilionowych pożyczek i kredytów, nie sposób nie zauważyć, że oskarżona była wyłącznie trybikiem w wielkiej maszynie działań przestępczych, za którymi stały inne osoby, których rola była dalece bardziej znacząca, niż ta, która przypadła D. T..

Wniosek

O zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze poprzez uchylenie rozstrzygnięcia o warunkowym zawieszeniu kary

zasadny

częściowo zasadny

<p>pozbawienia wolności wymierzonej D. T. i wymierzenie zamiast orzeczonej przez Sąd I instancji kary 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat tytułem próby, kary bezwzględnej w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności.</p>	# niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.		
Sąd odwoławczy nie znalazł podstaw do uwzględnienia apelacji i zmiany wyroku w sposób postulowany przez prokuratora.		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
Wskazać wszystkie okoliczności, które sąd uwzględnił z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k.).	

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności.	

5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1	Przedmiot utrzymania w mocy
Całość rozstrzygnięcia Sądu I instancji	

Zwięźle o powodach utrzymania w mocy.	
Argumentacja Sądu Apelacyjnego w tym zakresie znajduje się w sekcji dotyczącej ustosunkowania sądu do postawionych zarzutów.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwięźle o powodach zmiany.	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
	-----	# art. 439 k.p.k.-----
Zwięźle o powodach uchylenia.		
-----	-----	
	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia.		
-----	-----	
	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem		

szczególnej podstawy prawnej umorzenia.		

4.	Konieczność warunkowego umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i warunkowego umorzenia ze wskazaniem podstawy prawnej warunkowego umorzenia postępowania.		

5.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.-----
Zwięźle o powodach uchylenia.		

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		

5.4. Inne rozstrzygnięcia z wyroku		
Lp.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
	-----	-----
6. Koszty Procesu		

Wskazać oskarżonego.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
----------------------	---	--------------------------

	II	Zasądzono od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za instancję odwoławczą, w tym opłatę. Sąd odwoławczy nie znalazł podstaw do zwolnienia oskarżonej od ponoszenia tych kosztów.
--	----	--

7. PODPIS		
Izabela Szumniak Dorota Radlińska Dariusz Drajewicz		
1.3 Granice zaskarżenia		
Wpisać kolejny numer załącznika 1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonej	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość rozstrzygnięcia Sądu I Instancji	
1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	

1.3.2 Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

1.3 Granice zaskarżenia			
Wpisać kolejny numer załącznika 2			
Podmiot wnoszący apelację	prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	W części dotyczącej kary		
1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

1.3.2 Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana